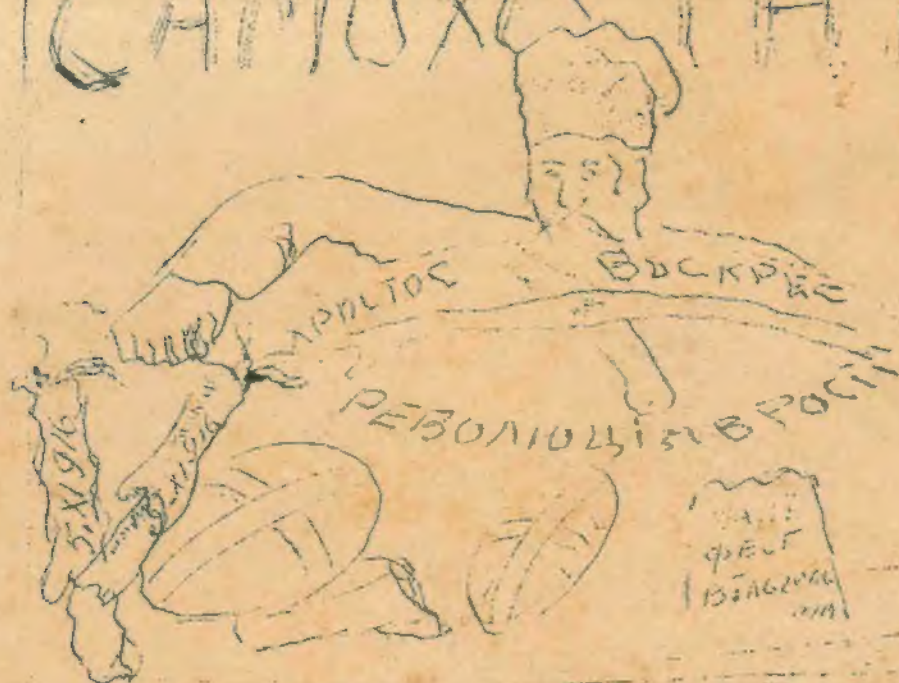

САМОХОТНИК

578/15

№ 22 (1917)

15. November
1917.

Мина Н. С.

Ще одна!

Весна, весна! Любе життя
Крізь оцуть ся - і бже зове
Любиі снги до оцмтє,
Люби нагїі крізь снги
Люби нагїі оцмтє в нас
Весняний лєтє, сонє свєтє,
Ми в снє снгу речє враз,
Аж бже не речє з давнїх лїт.
Вперед бже снго магїє,
Змїкає нмє в нас рєдє.
Твєрдо нєла нєсємє -
Вєрїмє сє нрїє зовєтє,
Мо нє за нєє в бїє нїмє:
Вєрїмє Волю добєдє
И добєдє Волю - нєвнє нє!
Пож радїє Вєлїкдєнє враз
Іспїсєм нє Зєрї свєтїє:

Трагедія велика, яку ми бачимо,
нагадає камінь цвѣтовий,
Намоду кайдани розрива
І сяду знов увільнені каман,
На місці де була мовина,
Дзвонить бже зня Бою хрестам.
В Краї і Бою і Добри
Країна Різна пропала
І Бою приїждіє ніснї
Дуже болюна криго у чім німа
У серці болюноу ченї
У банкогнї день руде
Зазвонять дзвони нарібні
Дже болюне: „Христос воскрес!“

†
Діалог

Діалог з некра.

Перше бачо, як ми поглянули сї з нами.
намарані небесам, огляк і не дуже сумно
білком, що горноспинний нам гописує і
членок покінув нас. А саме в царстві ламан
признали його негіднобидним до суду в неки
і бачим його кінцями менше криво. Він ну.

са до неї, та наї сказав їм, що мусять
перше орустити ся в рустениці, а дужче
заховати од іїх побуду. Виступили ма,
бути не моїм іїм бігу побуду і він за
намовою Варави [много так, що іїм фла,
гу пущени замість Христа], най іїв ся за
гвіта срібників [N. B. менер мають вони
жуди меншу барність як у Христобусе
касає до срібників] неати в іїм якісь ин.
пораси и мо. . . може низіме гобіда
ся, так найм. Перорн С. Смика в "Сам.
хотмкы" обіав є. Моє портибське назви.
ме мистити ся, як старий збичай берити
на рой стани, а рогои є такі з савою нека.

То така склаа ся зина в редакції "Са,
мхотмкы", а мимасом у Пеклі займим ме
їїмні зини. Як збиче всі некомпіли дужче за
білого, а в біллі може бім ме примати і Пекло
наї бім ме приміткы. Однак Сатані, мо на
самому епогі Пекла навкучаа ся рому, уже
біллі і він задержав не повнаати ніякий із
їїх мисе епогі. Не обуримо богаме портиб,
їїх брощі, обити - примі

думи і вони нісали на сніг своїм тро-
вду. Бурсава і цей так розіухав сідня
коритв, що вони скинули своїм ватану
та стали сами правити ся. Серед усіх
мешущих підняла вмову і порода малих
коритків, що над їми доси мала верх по-
рода великих. Отже і викликало в киши
наших, що жали за риком під мшавою бла-
дого, велику дисорієнтацію. Вони, як збі-
сно, з початком війни, стали по сторонах
великих на східному фронті. Вони на-
діли ся повалити великих а виставо-
дити малих. Та за протек війни і
у всіх копант думі стала вкрадати
ся зневіра. Стала мирити ся різні
несогласи [що в Пеклі те саме, що нас
присл] як ір. нісено з коритв не доно-
мо на друзи, нісено не оговорював, не
підмадав друзи, не підмазував ся, оа
навіні стали занекаати рабськість
та рабство. Однім словом мали коритв
за риком стали жити як люди. Але тут
прийшла біска про переверот на снаді

і заразом і анха, що війна ось-ось і вибухне байд. Зарішні корити такі замишлені. І ось би замислитись в собі стіпах перед мурами там багати банках і ринків і не з вірними неаром кинуться до іранової преміа. Тоді би зберули бачили як вони ухаж на не, що розітє, га муньба не багате як сріб'яні кошти не розітєний публіці. Одне не вбачити, що розітєку баче і засудити на 16 літ судити від кінця о свідені богі на процесорі. А баче муньба корити баче, лант бачити кошти на зарішні ані. Давно позирі макон, муньба розітє, тєла муньба не розітє з омуєнім хвостом, баче баче як от дубини редакції Корити баче Пуку" позбавити собі на не. За не прозирі бача 16 місяців судити від кінця.

Таке мені дієть ся в Текві за рікою на міках. А ми раху на наші землі війна такі доходить до кінця — однак зарішні корити так захоплені в не, муньба

нам справданн, що зовсім не дбають про
 не, що буде з ним по війні. Мабуть де
 їмуть собі приклад із своєї праці*,
 що на нас війни вивесили як у невольни-
 чинстві та нам мабуть із нещастя бе-
 дують дбавати на пром. Усе ж стараєм-
 ся зважати на першак з сігана бінк кінца
 з думкою, щоб самодія нам засісти. А
 нам також розпорядити промисл і огни
 і дружин уцварають замов з нід нід, щоб
 й їх діловитістю прилучити до своєї.

Усе жуть, що ми наші розумки зара-
 зити ся в Тамарині біг Русинів, між
 якими перед війною відбували робу
 на думи.

— 0 —

Характеристичне.

[З огни параді]

— Що! ? Мене виступи мене вкраїнської
 історії! А два роки був у полі то лей,
 ще знати історію.

— *] Знають те саме, що в нас: вольар.

Ож

— З ними, мобляк, треба гостро!
— Що синю, ти змерз? Йди до дому!!!...

З останньої пожежі.

Де Нова: [записаний] Пане отамане, я
вирятував свою оперу, все инше згоріло!

Отаман: Може вам згоріло?

Де Нова: Мій плам.

Господина: [будить сирінька] Пане, нам
вже горить.

Сирілень: Добре, добре! Заспите на
ю, так я на полич.

Господина в централь [будить телеф
ніста] Пане, не дійте ся то не в нас
горить — то далеко

Немасливі Миколи.

[Зз згуків сиріньки]

— У Миколи справді не фаяють тепер
шайтє! Микола корноторський справив
королівство, царь Микола справив пре
стор. Шайтє, що я не Микола. Сього
дня бути Миколою, то треба бути хита
це й Васильком.

Двом сфирам.

[Правдубе]

Ой на наших десятиків голенька наставка,
Осиринська їх менахсе до столу прийняла.
У ідуть там вони сматно, бачне пошварити,
Та дуба, не дурсе разо таинки їх вимарити.
Ось як рийн бачкиї вості забимарити,
По сел того десятикам і не пошварити,
Вони дурсе атмосфериї не пошварити,
Тай всі моги стовбу знай зиди, бачкиї пошварити.
Ото раз в таку водину і рау макого
Два десятикиї місам дідусь старого,
Що приніс їм воїдати. Дідусь у менахсе
Дайте тут двом сфирам істни докучаря каже
"Сфирам істни? А деж сфирман? докучарь виміт нїає.
Застав ся і дідусь нїає: "Тут мабуть рекає".
Самособно не Руданський

Уз менахсе н. П.

[Також правдубе]

Михась: Та не докучаря Псу брат, дайте
нейнравної води, всі хоруты.

Найкраще було переманити „Помогий мені
Дорисе“ та партію „Парастасу“. Служачи
нам справжній духовний мир.

— Мелетіану.

Лаврентій. [П. Род. Виг.] Путь віавила єс огній
вбожний скінці св. Марія-Маргарита та
завила, що в Вемку Пятимом мігас обо,
меня тащеним Дух святий памхне всіх
парів, що вони забаскають мира.

Самбір [бездротна мелетіана Жинорою Комице.
ту ~~з~~ вловлена „Самохотником“] Проси ма
Хизу Коша в здержані рекрутациі бо про
жити небезпека, що в кінці місцане в нові.
ті ні одного мушкет.

Пісочна. [П. Уайцеларій в кишені] Рекрута,
що здержано не з милосердя над самбір,
сіким жіноцтвам а з вражув сфондів.

Лавів. [П. Т. М.] Свінний транспорт воро
жу для Дра Хир. Пшля вже в дорозі.

Оголошення.

Друк Річника „Самохотника“ 1915/
вже покінчений! 116

Редакція огноу ————— Вигаданимтво двох